

Salmer: 747 Lysets engel, 448 dåb, 41 Lille Guds barn, 522 Nåden er din dagligdag, 438 Hellig, 477 Som korn, 864 Må din vej gå dig i møde

Tekster: *Jer 7,1-11, Fil 3,17-21, Mark 12,38-44*

Vi skal lige lægge mærke til, hvilken sammenhæng dagens evangelium udfolder sig i. Jesus sidder og underviser sine disciple på tempelpladsen i Jerusalem.

På tempelpladsen er der opstillet pengekasser, som folk kan lægge frivillige bidrag til templet i. Det er overfor en af dem Jesus og disciplene har anbragt sig.

Omkring Jesus går præster og skriftlærde, der alle har deres daglige gang i templet. Det er lærde folk, som tilbringer deres tid med at sidde og læse. Det fremgår også af det tøj, de har på. Det er fine bløde kjortler, ikke grove korte klædninger, som arbejderne og bønderne går klædt i. Og folk der møder disse skriftlærde hilser den ærbødigt. For det er fine folk, man ser op til, mennesker der kan noget, almindelige mennesker ikke kan, lidt ligesom vi hilser beundrende

på sportstjerner og filmskuespillere, hvis vi skulle møde dem. Det sker, at en af disse fornemme herrer går hen til tempelblokken og lader en pengegave af klingende mønter falde ned i den. Og folk kigger beundrende på dem, for ikke alene er de lærde, de er også så rige, at de kan give store gaver til templet. Men Jesus er ikke særligt imponeret af disse skriftlærde. De er født med nogle evner, som de nu skamløst bruger til at opnå fordele frem for alle andre mennesker med.

Så kommer der også en fattig enke, som lægger et par småmønter i tempelblokken. Netop denne kone og hendes næsten mikroskopiske gave fremhæver Jesus fremfor alle de andre, fordi hun ud af sin fattigdom gav alt, hvad hun havde.

Nu kan det let gå sådan, at man hører denne fortælling som en historie, der skal få alle os som har vores på det tørre til at lægge rigtigt meget i kirkebøssen. Når nu den fattige enke kunne klare at give noget selvom hun næsten ingen ting havde. Men jeg tror nu Jesu hensigt med at fremhæve enken er en anden. Jeg tror, det for ham handler om at løfte

alle fattige op og give dem værdighed og betydning. Fattige på penge, fattige på evner, fattige på kræfter. For det Jesus siger ved at fremhæve enken det er jo: du er aldrig for ringe, for svag, for lille, for dum til at kunne bidrage til fællesskabet. Det handler ikke om at give meget eller at gøre noget særligt bemærkelsesværdigt, og det handler slet ikke om, hvilken status, man på forhånd har. Men det handler om, at gå ind i fællesskabet og være med og bidrage med det, man nu er og kan. Sådan er fællesskabet omkring Jesus. Det er ikke for de særlige, de udvalgte, dem med de store evner, fine titler og mange kræfter. Fællesskabet omkring Jesus er for alle, der vil være med og som vil bidrage til fællesskabet, om det så end er aldrig så lidt de formår.

Sådan er det ikke ret mange fællesskaber, der er. Rigtigt tit er det sådan, at der i en given forsamling danner sig en "inderkreds", som bliver dem der kommer til at bestemme, hvem der ellers må være med i gruppen og hvor højt eller lavt på rangstigen, de der får lov at være med, kommer til at sidde.

Sådan en inderkreds dannede der sig også blandt Jesu disciple. Og det var Jesus meget bevidst om, for han sagde udtrykkeligt til dem: I skal ikke bestemme over de andre! I skal tjene de andre!

Det fællesskab, Jesus stifter, minder på en måde om en familie, - det var vel også derfor de kristne kaldte hinanden brødre og søstre. En familie består ideelt set af mennesker med vidt forskellige evner og kompetencer. Der er forældre, der som regel vil være på et stade i deres liv, hvor de på den ene side har samlet livserfaring og uddannelse og på den anden side er i besiddelse af kræfter og udholdenhed som gør at de kan forsørge familien og opdrage børnene. Og så er der børnene, hvad enten det nu er spædbørn, småbørn, skolebørn eller teenagere. Skal det være lykkeligt at være barn i en familie, så må det altid være sådan, at man mærker, at man har betydning for familien, at det er vigtigt, at man er der, sådan at den fireårige, der slæber vand i sin lille spand, oplever glæden ved at være med i familiens arbejde, selvom faderen slæber to fyldte vandkander. Så er der måske nogle bedsteforældre, som er

kommet over toppen af deres løbebane. De har masser af erfaring, men somme tider også erfaring som ikke rigtigt kan bruges til noget længere. De har ikke helt så mange kræfter som de har haft. Måske husker de heller ikke så godt længere. Til gengæld har de måske tid til børnebørnene. Tid til at høre og dele alt det, forældrene ikke orker at engagere sig i. Og hvis en familie er et lykkeligt fungerende fællesskab, så vil der være plads til alle og alle vil kunne hvile i bevidstheden om, at dette her er mit fællesskab, hvor jeg hører hjemme, hvor der er brug for mig og hvor det, jeg bidrager med er med til at få hele fællesskabet til at fungere.

Der er masser af familier, hvor det ikke går så godt. Hvor det lykkeligt fungerende fællesskab bare bliver en drøm, noget som andre har, men som man aldrig selv har oplevet at få del i.

Netop derfor var det vel også, at Jesus stiftede et fællesskab, hvor alle ligesom det sker i en lykkelig familie, kunne føle at de hørte til og kunne føle glæden ved at bidrage til fællesskabet med det, de nu havde kræfter og overskud til. Vi hører om kredsen af

disciple omkring Jesus, at de havde alle ting fælles, at hver kom med det, han eller hun nu havde og til gengæld fik hvad hun eller han havde brug for. Og vi hører Jesus sige gang på gang, at det der holder kredsen omkring ham sammen, det er indbyrdes kærlighed. Alle har de det til fælles, at de i Jesus møder en kærlighed, der akcepterer dem som de nu er. Og alle møder de hos Jesus en selvfølgelig forventning om, at de på samme måde vil elske og acceptere hinanden, som de hver især er.

Det der adskiller fællesskabet omkring Jesus fra de fællesskaber, vi ellers møder, bortset måske fra familierne, det er, at der ikke findes nogen norm som fællesskabets deltagers indsats og betydning kan måles ud fra.

Penge er sådan en fælles norm der nivellerer alt og alle. I det øjeblik der betales løn for et stykke arbejde, er det menneske, der har udført arbejdet, vurderet. Så og så meget er dit arbejde værd. Og uvægerligt bliver det både hos omgivelserne og en selv til: så meget er *du* værd. Det er selvfølgelig meget rart, hvis

lønnen er høj, men knap så rart hvis det er en ussel løn, man får.

Og det samme sker, når der opstilles mål for produktion og effektivitet. Så er kan man jo se sit eget værd og sin egen betydning udstillet som et punkt i et koordinatsystem. Om man duer eller ej, afhænger af om man når målet eller ej.

Det er hele den måde at tænke på, der får et grundskud med Jesu fremhævelse af den fattige enke med de to småmønter. I henhold til det målbare var hun nul og niks. Nærmest komisk, fordi hun formastede sig til at putte penge i den samme kasse, som de skriftlærde med deres klingende mønter og fine klæder puttede penge i. Men for Jesus er det ikke sådan, at personens betydning afhænger af den indsats hun gør. For Jesus er det sådan, at personen, det enkelte menneske, på forhånd er en enestående, uerstattelig skabning af uendelig værdi. Derfor er det ikke hendes gaves størrelse der får betydning, men det at hun sætter sig selv ind, udsætter sig for mængdens hån og putter hele sin næsten mikroskopiske formue i tempelkassen. Det får

betydning, for med det viser hun, at hun sætter hele sin eksistens, sit liv og sin tilværelse ind på at være med i fællesskabet omkring templet.

Og sådan er det også med fællesskabet omkring Jesus. Der er ikke elited medlemmer eller menige medlemmer sorteret efter deres indsats. I virkeligheden er det sådan at det fællesskab Jesus stifter kræver langt mere end andre fællesskaber. Det stiller sig ikke tilfreds med en vis målbar indsats eller et vist målbart medlemsbidrag. Nej, fællesskabet Jesus stiftede kræver os helt og holdent. Det kræver at vi giver os selv til hinanden. Til gæld får vi et fællesskab, en ny familie, hvor alle giver sig selv til os. Hvor vi har betydning og værdi bare ved at være til og hvor det vi kan og det vi gør alt sammen er noget der tilhører de andre ligesåvel som det de kan og gør tilhører os.

Sådan et fællesskab, hvor alle giver sig selv til hinanden og alle får alt af hinanden er Guds rige.

Amen.